

Adena Sepp

PETLIKUD
PUHTAD LEHED

*Kõik õigused on kaitstud.
Selle raamatu reprodutseerimine
ükskõik mis kujul ja viisil, osaliselt või täielikult,
ilma autori ja kirjastaja loata on
õigusvastane ja seadusega karistatav.*

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Irma Aren
Korrektor Inna Viires

© 2015 Nadežda Sepp
© 2015 Kirjastus ERSEN

E05297215
ISBN 978-9949-25-782-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Eellugu

Puhtad lehed! Mida neid vaadates näed? Esmalt mitte midagi, sest need lehed on ühegi plekita, ühegi kriimuta, ilma ühegi kortsuta – kuna need ongi üksnes puhtad lehed. Nii saab ja võib öelda ehk paberlehtede kohta, kuid kui naine nimetab end puhtaks leheks, siis arvad, et näed enda ees seismas veel süütut, viisaka käitumise ja heade kommetega, ilmselt ka ühegi negatiivse iseloomujooneta inimest. Küllap võib enamik naisi enda kohta julgelt seda öeldagi, kuid on ka neid, ka abielunaisi, kes peavad või nimetavad end küll puhtaks leheks, kuid lähemalt vaadates, võid siiski märgata plekke, mida on püütud igati varjata, kattes neid teise puhta lehega või proovitud seal leiduvaid plekke kustutada või neid kortsus lehti sirgemaks siluda. Kas on siiski võimalik muuta olematuks seda, mis tegelikult neil lehtedel leidub?... Võid ju arvata, et suudad teisi ära petta, kuid kahjuks ei

saa kedagi tõe teadmisesest kaua eemal hoida. Nagu vana-sõnagi ütleb, et mis peab välja tulema, see ikka ja alati kord ka tuleb, ja siis võib tõde nii mõnelegi suurt valu ja pettumust valmistada. Jah, maailmas võib kõike leiduda ja toimuda, kuid siiski on paljude perekondade elu määranud just need end puhtaks pidanud, kuid tegelikult siiski määrdunud lehtedeks osutunud naised. Muidugi, mõni ehk ütleb, et kõiges on süüdi mehed, aga on neidki, kelle arvates on naine ise kõigeks põhjust andnud, sest kui ta mees vaatab teisi, siis järelikult ei ole ta ise osanud olla oma mehele küllalt hea kaaslane. Kuid kas ikka ja alati saab naine ennast või siis ainult oma meest kõiges süüdistada?... Naine, lihtne ja kodune, loob koos armastatud mehega pereelu, oskamata sageli aimatagi, mida tema armsam võib väljaspool kodu teha. Mees, olles oma naise ja pere nägemisulatuses väljas, satub ju kohe teiste naiste vaateväljale ja kui mees juhtub olema lahke-pehme loomuga, küllap siis ka imetlejaid leidub. Seega arvan ma suuresti süüd olevat just nendel naistel, kes valimatult on valmis minema iga mehega. Muidugi võivad nad väita, et ega iga mehega ikka lähe küll ja pole midagi parata, kui armud abielumehesse, aga kui sa ei tunne süümepiinu valu pärast, mida oled põhjustanud selle mehe naisele ja perekonnale, siis sa oledki üks tavaline määrdunud ja plekkidega leht ning oled otsene süüdlane selle pere kooselu hävitamises. Sellel teemal on palju räägitud-kirjutatud, kuid igal inimesel on oma lugu ja võib-olla on mõnel plekkidega lehel siiski niipalju

Petlikud puhtad lehed

südametunnistust, et enne kui oma meeleheaks või niisama lohutuseks hakkavad himustama võõrast vara, mõtisklevad pisut oma tegude üle... Perekonnas, kus armastus ja üksmeel on lõppenud, on lahkuminek ja uue kallima leidmine mõistetav, aga kui mees tegelikult ei saa või ei taha hüljata oma peret, siis jah... Kas see varastatud õnn pakub sulle ikka rahuldust ja kas tõesti oled sa valmis ka selleks, et sind võidakse kord häbiväärselt maha jätta, kuna mees otsustab lõpuks ikkagi oma perekonnaga jääda? Kas sa tõesti lepidki nende raasukestega, mida üks truudusetu mees oma pere kõrvalt sulle puistab? Kas sa tahad ikka olla see igavene teine, kolmas, neljas või tont teab mitmes? Ükskõik kui kõrgele armuke oma lati ka seaks, ei saa ta kunagi selle alt läbi minna sirge seljaga, vaid ainult käpuli maas läbib ta selle teekonna. Kas sa oled valmis nõnda roomama?

Kes siis on need end puhtaks pidavad, kuid siiski määrdunud lehtedega naised? Millal ning kuidas tungivad nad hoolimatult teiste perekonnaellu?

1

Aeg lendab kiiresti ja märkamatuult ongi taas üks aasta möödas. Kiirelt, oi kui kiirelt kaovad päevad, nädalad ja kuud... Elujärg Saaremaal oleks nagu linnutiivul lendama hakanud. Talv, kevad, suvi, sügis – need on küll vaid aastaajad, kuid igaüks on omamoodi ilus ja igaühes neis leidub midagi meeldejäävat... Varasügis on ja jääb siiski kõige ilusamaks ja meeldejäavamaks, kuna siis oli nende pulmapäev – oli see ju üks ilus septembrikuu päev.

Peale uut aastat oli Ando käskkirjaga Tallinnast üle toodud Kingissepa linna autoinspeksiooni. Sisseelamine võttis pisut aega, kuid siiski sulandus ta üpriski ruttu uude keskkonda, kuna ta juba oli kord selline, et seltsis kõigiga ja kohanes kõigega kiiresti. Nüüd tuli tal liinibussiga linna tööle sõita ja seetõttu venisid ta päevad mõnikord pikemaks, sest kui paarimehel ei olnud võimalik teda

miilitsaautoga koju sõidutada ja bussi väljumiseni oli aega, tuli tal senikaua linnas aega parajaks teha. Tutta-
vaid leidus tal lausa igal tänavanurgal ja nii lendas oote-
aeg kiiresti, kuna juttu jagus tal ju kõigiga igas vald-
konnas.

Elu kulges neil siin maal üpriski rahulikult ning Nelli ei kahetsenudki, et oli pidanud koos Andoga sellise valiku tegema ja tagasi Saaremaale tulema. Maaelu oli ju igati linnaelust rahulikum. Ainult endistest töökaaslastest lahkumine oli olnud kurb, kuid teda rõõmustas teadmine, et tema asemel sai nüüd telesse tööle varem kinos Oktoober töötanud Heino. Muidugi oli see olnud suuresti nii Taivo kui ka Heino enda soov ja nii oligi Nelli ülemustele Heinot soovitanud. Seegi rõõmustas, et suhtlemine endiste töökaaslastega polnud tal katkenud.

Tütreste Marilii oli neil nüüd kindlalt esikohal, kuid Nelli hoolis ka Andost väga. Muidugi, suurt ainupühendumist mehele tal enam olla ei saanud, kuid hooliva tähelepanuta ei jätnud ta teda samuti, armastas ta ju meest endist viisi.

Suvi oli möödunud võrratult. Sageli tegid nad jalutus-
käike külavahel või siis mere äärde ja Andole meeldis
ise lapsevankrit lükata ning kõigile mõista anda, kui harmooniline oli nende kooselu. Mitu nädalat olid nad suvel olnud ka Ando vanemate kodus. Ando käis sealt tööle, kuid Saima oli endiselt veel lastega maal ning koos olles jagus temal ja Nellil juttu vahel lausa poole ööni

välja. Nii mõndagi jutustas ka ämm Reesi oma noorusest ja kooselust äi Otiga. Jah, kerge ja kuldne see tal ei olnud, kuna Ott oli suur napsi- ja ka paras naistemees. Kui ikka juhtus küla peale minema, siis kadus sinna vahel lausa nädalapäevadeks. Ega Reesi nüüd sellele enam suurt tähelepanu pööranudki, oli ta ju sõja ajal pidanud peaaegu üksi – õnneks oli majaperenaine suureks toeks ja abiks olnud – kahe lapsega hakkama saama ja hiljem juba nelja lapsega. Nüüd, mil lapsed suured ja pesast välja lennanud, ei hakanud ta oma meelerahu häirimagi, kuid oli näha, et Ando suhtus isa tegudesse üsna kriitiliselt ja Nelli oli veendunud, et sellist kooselu ta neile küll ei soovi. Muidu oli äiapapa Ott igati tubli töömees, kui miskit ikka ette võttis, siis sai iga töö alati korralikult ära tehtud. Ka heinatööde ajal püsis äiapapa kodus ja üheskoos sai heinategu lausa nagu möödaminnes tehtud. Nelli oli meelsasti kõikjal abiks. Sel ajal kui nemad heinamaal tegutsesid, vaatas Reesi Marilii ja ka väikese Miku järele, suuremad lapsed, Laes ja Annika, olid heinamaal nendega kaasas. Hobusega veetavas heinakorvis olid lapsed agarad tallajad, kuid autoga heinaveol saadeti Nelli üles koormat tegema, ta arvati olevat nobe ja kergejalgne ning küllap ka teab, kuhu täpselt heinasülem paigutada, kuid tegelikult kartis ta väga kõrgust.

Juba lapsena oli ta kõrgust peljanud, kuid tema naabriplika Mall oli seevastu lausa hulljulge olnud. Nelli mäletas, et kord olid nad mängumajas, mille olid koos

külalastega vanadest kalakastidest meisterdanud, plaaninud teha oma nukkudele kohe päris ehtsat munaputru. Koolis oli räägitud, et tuleb hävitada varesepesi, kuna need olla röövlinnud, kes hävitavad väikeste lindude pesasid, ja nii otsustati teha üks rüüsteretk vareste munadele. Malle maja taga lepikus oli puude otsas lausa mitu varesepesa, kuid need asusid päris lepapuu ladvas ja Nelli, roninud vaevalt poole puuni, tundis, kuidas tema peas hakkas äkki miski nagu pööritama ning ta oli kähku kribinal taas all, seletades teistele, et ta ei kavatsegi puulatva ronida. Seepeale oli Mall ise karme puulatva ronima. Nelli hõikas talle alt, et visaku Mall munad lihtsalt alla ja ta püüab need kleidisabaga kinni... Oh, seda laste mõistust, esimese muna püüdis ta osavalt kinni, kuid järgmine pörkas sülle maandudes hooga vastu teist ning hoobilt olid mõlemad katki, kuid enne kui ta jõudis miskit taibatagi, saatis Mall kõik munad üksteise järel alla ja neist kõigist jäi nüüd kleidisabasse järele üksnes lõgane mass... toores munapudru oligi valmis. Kähku rapsis Nellil kogu selle lõga maha, kuid kogu mass oli kleepjalt riide küljes ja kuna see oli nii vastik, kiirustas ta koju riideid vahetama. Kodus naeris ema öeldes, et see oli küll üks väga rumal tegu – kleidisabaga kõrgusest mune kinni püüda, seda poleks küll tasunud ette võtta, ja üldse, kas tüdrukud peaksid ikka puude otsa ronima, parem turnigu poisid mööda puid ja lõhkugu varesepesi. Ta oli hakanud emale seletama, et oleks olnud vist siiski targem ise sinna puu otsa ronida, vähemalt poleks tal nüüd

kleit selle munalägaga koos. Siiski polnud temast puude otsa ronijat, kuna ta kartis ju kõrgust... Jah, väga kurb, kuid raske haigus viis Nelli hea lapsepõlvesõbranna Malle päris noorelt teispoolsusse, jättes endast maha vaid armsaid mälestusi. Kurb, kuid elusaatus võib vahel olla selline julm ja haigused tabavad vanusest hoolimata.

Nüüd siin äia silme all ei lasknud Nelli oma hirmu kõrguse ees välja paista, vaid tallus vapralt autokastis heinasülemeid. Õnneks ei olnud need koormad ka eriti kõrged. Pööningul oli ta heina vastu võtmas koos Saimaga ning lastel oli samuti luba seal möllata ning seega oli lusti palju ning hein sai peagi varju alla. Õhtune suitsusaun oli nagu õnnistus... Kõik kulges siin sujuvalt ja ühel meelel ja näis, et Ando vanemadki olid igati tragi miniaga rahul.

Augustis, kui Heldur tuli lõpuks oma peret Tallinna viima, olid temaga kaasa tulnud ka Mari ning Martin. Näis, et nende kahe vahel miskit vist siiski susises või oli see ehk lihtsalt üks tore semulik suhtlemine, kuid lahedad olid nad koos igatahes. Ando ning Nelli olid koos Mariliiga samuti taas maal ja nendega koos oli tulnud veel ka Nelli vend Andri, kuna oli plaanis vähipüük ja sellest tahtis temagi osa võtta.

Õhtul võetigi jõe äärde sõit ette. Kõik istusid juba autos, kuid Heldur käis närviliselt ümber masina ning ohkis ja puhkis, et ta ei saa välja sõita, kuna tulevalgel lendavad ööliblikad vastu autoklaasi ning siis on vaja seda puhastada, kuid ta ei leidvat kusagilt ühtki kaltsu.